ALICIA GUTJE

„MELYNO RŪKO“ AUTORES KNYGA

Beganti ugnis

Tavo akys degina
net per stiklą...

EROTINIS ROMANAS

Alma littera

Pirmas skyrius

Ši vasara... Kitokia nei visos ankstesnės. Pirmą kartą gyvenime nežinau, ką daryti... Ko laukti... Ko tikėtis...

Vos prieš du mėnesius baigiau universitetą. Tą dieną, kai dekanas įteikė diplomą į rankas, priešais akis atsivėrė ne naujos darbo galimybės, o nežinomybė. Tarsi su diplomo gavimu mano gyvenimas būtų buvęs baigtas, nors turėtų tik prasidėti.

Nebeturiu, ką daugiau veikti Vankuveryje. Šiuos žodžius esu sau pasakiusi daugybę kartų. Dabar irgi sukuždu mintyse išėjusi iš nepavykusio pokalbio dėl darbo. Dar vieno.

Lėtai žingsniuoju gatve. Prasilenkiantys žmonių veidai šypsosi man, tik aš neįstengiu išspausti nė menkiausios šypsenėlės. Nejau kažkoks sušiktas pokalbis sugadins nuotaiką? Na jau ne!

Visgi atsakau į solidžiai atrodančio vyro šypseną. Hmm... Jis velniškai seksualus. Netrukus užuodžiu gardžius kvapus, sklindančius iš lauko kavinės, pro kurią einu. Taip noriu valgyti, bet neturiu pinigų. Negaliu sau leisti nusipirkti net paprasčiausio puodelio arbatos, ką jau kalbėti apie lėkštę salotų ar sultingą kepsnį. Aišku, galėčiau prisėsti prie to žavaus vyro. Paskleisčiau viliokės kerus ir jis sumokėtų už pietus, tačiau nenoriu juo naudotis. Bent jau ne šiandien.

Mano akys, kurias slepia akiniai nuo saulės, vis bando išvengti žvilgsnio į aukštą stiklinį pastatą. Bet tai neįmanoma! Jis čia pat. Stūkso išdidus. Beveik priešais nosį. Pačiame jo viršuje puikuojasi užrašas „LOGANAS“. Toks jausmas, kad ir jis stengiasi mane įbauginti.

Kuo arčiau trylikaaukščio atsiduriu – taip, suskaičiavau aukštus – tuo labiau stiprėja pilve nemalonus jausmas. Imu abejoti, ar verta ten užsukti. Kam? Kad dar kartą išgirsčiau atsakymą: „Ne, ačiū. Jūs mums netinkate.“ Vis dėlto esu susitarusi su malonia moterimi, kuri vakar paskambinusi pakvietė į pokalbį. Būtų negražu, jei nenueičiau...

Perbėgusi gatvę užlipu laipteliais. Pasislėpusi už kolonos akinius įsimetu į rankinę. Mintyse nesiliauju kartoti, jog neturiu, ko prarasti. Tiek kartų esu išgirdusi „ne“, kad dar vienas sykis – tikrai ne pasaulio pabaiga.

Išlindusi iš laikinos slėptuvės žengiu prie durų. Siekiant rankenos akys užkliūva už baltų didelių raidžių. LOGANAS. Jos atrodo grėsmingai. Nors ir šimtą kartų mažesnės nei toje milžiniškoje iškaboje.

Nurijusi susikaupusias seiles ketinu trauktis nuo durų, bet pati nesuprantu, kaip jos atsidaro. Užėjus vidun prisistato vyras juodais drabužiais. Švarko atlape prisegtoje kortelėje perskaitau „Ričardas“.

– Laba diena, – pasisveikinu. Jaučiuosi nedrąsiai priešais tą vyrą.

– Laba diena. Kas jūs esate ir pas ką atėjote? – klausia jis.

– Aš Sofija Roj. Atvykau susitikti su Elizabete Smit.

– Tryliktas aukštas. Štai, paimkit, jums jos prireiks...

Paduoda tokią pat kortelę, kokią segi pats. Tik maniškėje užrašyta „Svečias“. Vyras juodais drabužiais, parodęs, kur rasti liftą, nueina į kitą pusę.

Kildama ankštoje kabinoje prisisegu kortelę. Pirštais persibraukiu plaukus, pasitaisau suknutę. Ištiesinu nugarą, kad bent jau išoriškai atrodyčiau pasitikinti savimi... Lifto durims atsivėrus pečiai pakyla į viršų. Susigūžiu. Regis, kūnas nenusiteikęs apsimetinėti.

Priešais išvystu dailiai apsirengusias moteris. Nereikia būti mados žinovu, kad suprastum, jog jų kūnus puošia dizainerių kurti drabužiai. Maniškė pastelinė žalsva suknelė, kūno spalvos bateliai ir rankinė iš tolo rėkia: „Praėjęs sezonas!“ Tiesą sakant, juos pirkau prieš trejus metus. Taigi. Pasijuntu pigi. Neatitinku šios įstaigos lygio.

Rankinę paslepiu už nugaros, kad ši neatkreiptų dėmesio. Ji truputį nutrinta, juk kasdien keliavo su manimi į universitetą. O, kad ji galėtų kalbėti! Bet gal nereikia. Tada išpasakotų visas mano paslaptis. Ir ne tik jas...

– Panele? – žengdama iš lifto išgirstu mielą balsą. Pasisukusi į dešinę pamatau besišypsančią dailią šviesiaplaukę.

– Esu susitarusi su Elizabete Smit, – išberiu greitakalbe.

– Luktelėkit.

Pakėlusi telefono ragelį, mergina neskubėdama renka numerį. Pasinaudojusi proga apsidairau. Vyrai čia irgi dėvi prabangius kostiumus. Beje, nė vieno stipriosios lyties atstovo nematau negražaus, visi tarsi nužengę nuo podiumo. Lyg čia būtų modelių agentūra, o ne...

– Sofija Roj?

Mintis nutraukia ausyse nuskambėjęs mano vardas. Akys pačios susiranda tamsiaplaukę moterį, einančią prie manęs. Ji atrodo elegantiškai. Melsvas kostiumėlis dar labiau išryškina žydras akis.

– Elizabetė Smit, – priėjusi ištiesia ranką.

– Malonu, – tyliai sakau. Spausdama ranką puse lūpų šypteliu. Iš to jaudulio net pamirštu prisistatyti.

– Eime su manimi.

Seku paskui elegantišką damą. Mudvi einame erdvia fojė, pakylame laiptukais į viršų. Kairėje prie stalo sėdi pagyvenusi moteris. Ji šypsodamasi linkteli, atsakau tuo pačiu. Dešinėje atkreipiu dėmesį į didžiulį stiklinį kabinetą. Stiklas neskaidrus, todėl neįmanoma įžiūrėti, kas už tų sienų vyksta.

Siauro koridoriaus gale Elizabetė plačiai atidaro rusvas duris. Įeinu pirma. Kabinetas iš tiesų toks didelis? Ar čia aš sumažėjau? Pačiame viduryje stovi ilgas stalas. Spėju, už jo nesunkiai susėstų penkiasdešimt žmonių, gal ir daugiau.

– Prašom, prisėskite, – pasiūlo Elizabetė. Ji atsisėda pačiame priekyje, aš įsitaisau šalia. – Jūsų gyvenimo aprašyme neradau nurodytos tikslios specializacijos. Pažymėjote, kad esate baigusi teisę... – nutilusi moteris nutaiso klausiamą žvilgsnį.

– Baudžiamąją teisę, – patikslinu.

– Atleiskit, bet... – Elizabetė pakyla nuo kėdės. Sugriebusi jai už rankos pati lėtai stojuosi.

– Būkit gera... Jūs neįsivaizduojate, kaip man reikia šito darbo.

– Tai architektūros įmonė, panele. Mes ieškom kitos srities teisininko padėjėjos.

– Aš greitai mokausi. Du kartus neklausinėju, dirbu viršvalandžius, nevėluoju, neskleidžiu gandų. Esu sąžininga, atsakinga, padori mergina. Suteikit progą tai įrodyti. Prašau...

– Man labai gaila, – elegantiškoji ponia nusisuka. – Jei tai priklausytų nuo manęs, surizikuočiau. Deja, turiu aiškius vadovo nurodymus, kokį žmogų priimti į šias pareigas.

Nuleidžiu galvą. Netrukus išgirstu atsidarant duris. Pritraukusi kėdę prie stalo žvelgdama į grindis kulniuoju prie jų.

– Ačiū už sugaištą laiką, – žvilgteliu į Elizabetę. – Manęs lydėti nereikia, išeisiu pati. Viso geriausio.

Atsisveikinusi paspaudžiu jai ranką ir nueinu koridoriumi.

– O Dieve! – sušunku susidūrusi su kažkuo už kampo. Pamatau ore besiplaikstančius popieriaus lapus ir netrukus jie nugula ant grindų. – Atsiprašau, labai atsiprašau, – atsitūpusi puolu jų rinkti.

Pakeliu akis. Į mane žvelgia du besišypsantys mėlyni safyrai.

– Dažnai taip nutinka, – iš raudonais lūpdažiais nuspalvintų lūpų pasigirsta švelnus balsas.

Tai ta pati garbaus amžiaus moteriškė, kurią dar visai neseniai mačiau sėdint prie stalo. Ji pasilenkia tvarkyti mano išbarstytų dokumentų.

– Palikit tai man, – atitraukusi pasodinu ją ant kėdės.

– Neprivalai to daryti, mergaite.

– Privalau! Tik per mane taip atsitiko. Turėjau žiūrėti, kur einu.

Atsiklaupusi dėlioju popieriaus lapus vieną ant kito. Krūvelė auga. Mintyse meldžiuosi, kad niekas nebūtų matęs šito nesusipratimo. Jau ir taip nesmagu, kad negavau darbo. O dar ir išeiti nemoku neatkreipdama į save dėmesio. Viršūnė! Na ir kerėpla!

Uždėjusi paskutinį lapą ant krūvos pakeliu ją nuo grindų ir padedu priešais žilagalvę. Tik dabar perskaitau jos vardą kortelėje. „Berta“.

– Ačiū, – padėkoja ji.

– Neturėtumėt dėkoti. Tai aš turėčiau jūsų atsiprašyti.

– Vieną kartą atsiprašei ir užtenka, – užsidėjusi akinius, ji kažką užrašo ant rožinio popierėlio.

Nebeketinu daugiau trukdyti. Žinoma, ji turi darbo. O aš ir taip ją sugaišinau.

– Dar kartą atsiprašau dėl... – ranka parodau į tvarkingai sudėtą krūvelę. – Geros dienos, – apsisukusi einu prie laiptų.

– Iki, – išgirstu nueidama.

Nežinau, man tai sako ar ne, bet neatsisuku. Paspartinusi žingsnį netrukus patenku į liftą. Viena leidžiuosi į pirmą aukštą.

Vyriškis patogiai sėdi prie stalo ir spokso į kompiuterio ekraną. Nusisegtą kortelę padedu ant stalo krašto ir neriu pro duris. Net neatsisveikinu su juo. Pabalnojusi nosį akiniais nužingsniuoju namų kryptimi.

Pirmiausia pykstu ant savęs, kad pasirinkau tokią nevykusią specialybę. Baudžiamoji teisė!? Tikrai!? Kur buvo mano galva, kai stojau į universitetą? Tyliai keiksnoju dėstytoją, kuris pastūmėjo rinktis šią kryptį. Kliūva ir kurso draugei. Tai ji stovėjo šalia, kai pildžiau prašymą, ir dainavo: „Baudžiamoji teisė... Baudžiamoji teisė...“

Prakeikiu tą dieną! Kas iš to, kad baigiau aukščiausiais balais ir turiu diplominio darbo vadovo rekomendaciją, jei negaliu rasti darbo? Gal vertėtų užsirašyti į kokius kursus? Kirpėjų? Manikiūrininkių? Bent jau turėčiau pinigų susimokėti už pietus ir nusipirkčiau kokybiškesnių drabužių.

Einu paskendusi mintyse. Nepastebiu, kaip atsiduriu prie Šventojo Jokūbo anglikonų bažnyčios. Ji visai netoli mano namų. Kartais užsuku čia pasėdėti tyloje. Mano nuomone, tai geriausia vieta meditacijai. Tik nežinau, kodėl dabar žvelgiu į tas dideles tamsias duris.

Ką aš čia veikiu? Tarsi man tai padėtų rasti darbą?..

Nulipusi laipteliais nukulniuoju namo. Verkti nenoriu, bet ašaros neprašytos ima riedėti skruostais. Ranka, pati pakilusi iki veido, nu-

šluosto jas. Jaučiuosi tokia nevykėlė... Nusiavus aukštakulnius padus nudegina nuo liepos saulės įkaitęs grindinys. Kojos tokios pavargusios, kad neketinu jų kišti atgal į nepatogius batelius, tad nešuosi rankoje.

Nebeturiu jėgų užlipti į trečią aukštą. Visgi šiaip ne taip nusigaunu iki buto durų. Rakindama jas įsivaizduoju, kaip krentu ant lovos ir iki ryto iš ten niekur nesijudinu.

– Kaip sekėsi? – pirmiausia išgirstu draugės balsą, o paskui išvystu ir ją pačią, išlendančią iš savo kambario.

Jos tiesūs ilgi juodi plaukai, tokio paties atspalvio kaip ir oda, žvilga saulės šviesoje. Užsižiūriu į juos. Jų grožis mane hipnotizuoja. Helena žino, kad pavydžiu jai plaukų. Niekada neslėpiau to. Mudvi esame geriausios draugės ir viską viena kitai pasipasakojame.

– Šūdinai, – sumurmu. Rankinę ir batelius numetusi ant grindų išsidrebiu ant kėdės.

– Šitie mulkiai irgi pasakė tą patį? – ji sukryžiuoja rankas ant krūtinės. Tarp antakių susimeta dvi vertikalios raukšlės.

– Panašiai, – akimis aprėpiu mūsų nedidelę, bet jaukią virtuvę. – Galėsi ir šį mėnesį už mane sumokėti nuomą? Viską grąžinsiu gavusi pirmą atlyginimą, – maldaujamai pažvelgiu į ją.

– Nesirūpink. Jau atidaviau tam prakeiktam seniui pinigus, – pro sukąstus dantis iškošia Helena. – Kaip man nusibodo jo priekabiavimas...

– Krameris nepasikeis, jis užkietėjęs mergišius, – išspaudžiu šypsenėlę prisiminusi žilstelėjusį vyriškį, kuris pasitaikius progai tik ir taikosi įlįsti į kiekvienos šio namo nuomininkės kelnaites. Be abejo, ir į mūsiškes.

– Kitą kartą nuomą jam neši tu.

– Mielai, – linkteliu.

Helena žino, kad senis prisibijo manęs. Anąkart už tai, kad nesuvaldė rankų ir gribštelėjo už krūtinės, išgražinau veidą. Dvi savaites vaikščiojo su mėlyne po akimi, paskui iš tolo vengė manęs.

– Išeini? – nustembu pamačiusi draugę per petį persimetant rankinę.

– Lekiu į parduotuvę, nieko neturim valgyti, – priėjusi prie spintelės ji varsto dureles.

Pilvas lyg tyčia sugurgia primindamas, kad nuo ryto juo nepasirūpinau. O ir atsikėlusi tik obuolį sugraužiau pakeliui į vieną iš tų nelemtų pokalbių. Helena atsisukusi nusijuokia. Mano ausis pasiekia tylus Umberto Tozzi balsas: „Ti amo... Un soldo... Ti amo... In aria... Ti amo...“ Pakėlusi nuo grindų rankinę išsitraukiu mobilųjį. Skambintojo numerio nepažįstu.

– Klausau, – tyliai atsiliepiu. – Taip. Tikrai? Galiu... Būsiu. Labai ačiū jums.

Pokalbis trumpas, bet įdomus.

– Kas? – smalsauja Helena.

– Skambino iš Logano įmonės. Rytoj reikės ir vėl ten pasirodyti. Priims bandomajam laikotarpiui.

Nežinau, ar tinkamai reaguoju į žodžius, kuriuos desperatiškai troškau išgirsti pastaruosius porą mėnesių. Turbūt ne.

– Sveikinu, Sofi! – draugė pribėgusi apkabina. – Šį vakarą paruošiu ypatingą vakarienę. Juk turim ką švęsti.

– Neišlaidauk, paskui neišsimokėsiu, – sukikenusi ištraukiu iš rankinės nespalvotą popierinį maišelį. – Nupirkau, ko prašei, – padėjusi jį ant stalo nuo grindų susirenku išmėtytus daiktus.

– Ačiū. Jei ne tu, rytoj neturėčiau kuo pasidažyti blakstienų...

Nueidama girdžiu šiurenimą. Helena jau apžiūrinėja maišelio turinį. Nekantri kaip visada.

Peržengusi savo kambario slenkstį krentu ant lovos. Toji net sugirgžda. Akis įsmeigiu į lubas. Jos nudažytos kremine spalva. Prieš metus pati su voleliu dažiau. Nelygiai, bet vis tiek didžiuojuosi savo darbu.

– Išeinu! Tau ko nors parnešti?! – iš virtuvės sušunka Helena.

– Ne! – atsakau neatitraukdama akių nuo lubų.

– Iki! Tuoj grįšiu!

Durys trinkteli ir stoja tyla.

– Turiu darbą. Pagaliau... – sukuždu po nosimi. Kilstelėjusi krūtinę alkūnėmis atsiremiu į čiužinį. – Ir kuo gi reikės apsirengti? – akys laksto po šviesiai oranžinį tapetą. Galvoje spėju perkratyti savo nedidukės spintos turinį.

Nesvarbu, kurią iš suknelių apsivilkčiau, vis tiek tokioje prestižinėje vietoje jausiuosi nesmagiai. Nenoriu būti vertinama tik pagal drabužius. O gal niekas į juos neatkreips dėmesio?

Padėjusi galvą ant čiužinio užsimerkiu...

* * *

Kitą rytą nubudusi anksti neskubėdama apsirengiu ir pasiėmusi vienkartinį puodelį kavos išeinu į darbą. Nepusryčiauju, soti nuo vakar vakaro. Vis dar jaučiu burnoje Helenos paruoštų spagečių su karbonarišku padažu skonį.

Iki darbo – beje, pirmo mano gyvenime – vos dvylika minučių

kelio pėsčiomis. Žingsniuoju lėtai. Mėgaujuosi kava ir šiltais saulės spinduliais. Šiandien mano nuotaika tiesiog puiki.

Su šypsena veide praveriu stiklines duris. Jos vakar atrodė daug didesnės. Pasisveikinu su Ričardu, jis man ir vėl įteikia kortelę, tik užrašyta jau ne „Svečias“, o vardas „Sofija“.

Laukdama lifto įmetu tuščią kavos indelį į šiukšlių dėžę. Ir netrukus su keliomis moterimis jau kylu į tryliktą aukštą. Stoviu gale, prisispaudusi prie sienos, ir nužiūrinėju jas iš nugaros. Paskui nužvelgiu save. Ne, aš čia niekaip nepritapsiu.

Iš lifto žengiu paskutinė. Vos neatsitrenkiu į Elizabetę, ji manęs jau laukia. Tikriausiai manęs?

– Labas rytas, – džiugiai pasisveikinu.

– Labas rytas, Sofija, – atrodo, ji irgi gerai nusiteikusi. – Pasiruošusi iššūkiui? – linkteliu. – Įspėju, bus nelengva. Antonijus reiklus, įmonės vadovas dar reiklesnis. Turėsi greitai mokytis. Dažniausiai į savo komandą priimam žmones su patirtimi, studentams mokyti negaištam laiko.

– Aš jūsų nenuvilsiu, pažadu. Aš labai dėkinga, kad sutikot leisti įrodyti, ką sugebu.

– Ne man turėtum dėkoti. Tave kai kas užtarė... – Elizabetė žvilgteli į dešinę. Pasižiūriu ten ir aš. Prie laiptų išvystu Bertą. Jos akiniuota nosis įbesta į melsvą popieriaus lapą. – Nebegaiškim laiko. Antonijus mūsų jau laukia.

Išgirdusi aukštakulnių kaukšėjimą atsisuku ir akimis nulydžiu nueinančią elegantišką damą. Paspartinusi žingsnį pasiveju ją. Einame tiesiai siauru koridoriumi, kol ji sustoja ir atidaro dešinėje esančias duris.

Įėjusi vidun pamatau už stalo sėdint kostiumuotą vyrą. Jis kalbasi telefonu. Išvaizda leidžia spėti jo tautybę. Meksikietis – tamsaus gymio, žemas, ryškių veido bruožų. Vos nepradedu juoktis, kai priėjęs prisistato. Tai dėl jo akcento. Elizabetei paskambino, ir mudu kabinete likome vieni.

– Taigi... Baudžiamoji teisė? Kodėl? – eidamas palei stalą paklausia Antonijus. Ranka parodo į laisvą kėdę priešais.

– Nes visada yra ką nubausti, – sėsdamasi patraukiu pečiais.

– Tu jau dabar man patinki, – pamerkia akį.

– Elizabetė sakė...

– Numanau, ką ji sakė, – pertraukia mane Antonijus. – Prigąsdino vargšę mergaitę, tiesa?

– Truputį, – nervingai maigau ant kelių padėtas rankas.

– Ji jau tokia... Nebijok. Darbas tikrai nėra sudėtingas. Esu atsakingas už projektus, kuriuos vykdom Lotynų Amerikoje. Beje, moki ispaniškai?

– Ne.

– Nesvarbu. Tau teks sekti kiekvieną projektą ir informuoti mane, ar darbai atliekami pagal grafiką ir ar laikomasi sutartyje numatytų sąlygų. Pats nespėju, todėl kartais pražiopsau reikiamą terminą ir užsitraukiu vadovo nemalonę. Jeigu nenori ir tu pakliūti į juodąjį Logano sąrašą, teks smarkiai paplušėti.

– Elizabetė įspėjo.

– Neabejoju. Jis... – Antonijus nutyla išgirdęs beldimą į duris. – Užeikit.

Netrukus pro mane praeina šviesiaplaukė moteris.

– Antonijau, nepasirašei čia. Ir čia, – padėjusi priešais jį kelis popieriaus lapus nepažįstamoji tušinuku pabaksnoja į juos. Visą dėmesį sutelkia į mane. Nusukusi akis žvelgiu į sąvaržėlę, gulinčią prie stalo kampo.

– „Forever 21“?

– Prašau? – suglumusi pakeliu akis į ją.

– Tavo suknelė... Iš „Forever 21“? Taip? Regis, aną vasarą baigiantis sezonui tokias už penkis dolerius pardavinėjo.

Po perkūnais! Iš kur ji tai žino? Nejau pamiršau nuplėšti kainą? Ji priklijuota man ant nugaros, ar ne?.. Tyliu. Skruostai dega. Neabejoju, šią akimirką esu raudonesnė už pomidorą.

– Graži... – priduria šviesiaplaukė. – Tikiuosi, supranti, kur dirbsi. Šioje įmonėje nustatytos tam tikros aprangos taisyklės.

Kokia ji įžūli!!!

– Zuzana, dink, – griežtai nutraukia ją Antonijus. – Pasirašiau, o dabar nešdinkis iš mano kabineto.

Nemaloni moteris išeidama dar kartą akimis nutvilko mane. Jos žvilgsnis pažadina norą prasmegti skradžiai. Jau imu gailėtis, kad sutikau čia dirbti.

– Nekreipk į ją dėmesio, – Zuzanai išėjus Antonijaus balsas sušvelnėja. – Ji protinga, bet negraži. Todėl visada kabinėjasi prie protingų ir gražių.

Nusišypsau puse lūpų. Nežinau, ką sakyti. Ausyse vis dar skamba blondinės žodžiai. Jaučiuosi sumenkinta kitos moters. Tik moteris moterį sugeba šitaip pažeminti. Nieko nuostabaus.

– Zuzana – vyriausioji įmonės teisininkė. Ne pagal metus, pagal rangą. Dėl to jai atrodo, kad gali su kitais nesiskaityti.

– Neįsižeidžiau, – pameluoju. – Drabužis neparodo žmogaus vidaus, tiesa? – žvilgteliu į savo iškritikuotą suknelę. Ji balta, trumpa, puošta nėriniais. Kitaip tariant, kukli. – Tik leidžia spėti, kiek piniginėje yra pinigų, – priduriu. – Gal ji jų turi ir daug, bet jos stilius siaubingas.

– Žinau, – kikena Antonijus kartu su manimi, – jai svarbiausia, kad drabužio etiketėje būtų užrašyta dizainerio pavardė. Mano žmona, pamačiusi ją per naujametį vakarėlį, paklausė: „Kas toji kaliausė?“ Zuzanai tikrai vertėtų užsukti į tą parduotuvę, kurią paminėjo. Jai reikėtų įsigyti ką nors tinkamesnio.

– Ne. Tegu ten neina. Nenoriu vieną dieną darbe sutikti jos su tokia pačia suknele.

– Vargu ar kada nors tai nutiks, – jis pasukioja galvą. – Beje, tavo darbo vieta štai ten, prie ano stalo tau už nugaros, – parkerio galu parodo tiesiai.

Atsigręžiu. Staliukas nedidelis, bet modernus. Ant jo guli nešiojamasis kompiuteris ir storas mėlynas segtuvas.

Antonijus pirmas prieina prie jo. Pasekusi vyriškio pavyzdžiu atsistoju kitoje stalo pusėje. Jis su šypsena veide pasodina mane ant kėdės, įjungia kompiuterį ir atverčia segtuvą. Taip ir prasideda mano pažintis su programa, su kuria dirbti teks kiekvieną dieną.

Kelios valandos beregint prabėga. Įdėmiai klausausi Antonijaus ir užsirašau svarbiausius dalykus. Susipažįstu su keliais kolegomis, užsukusiais į kabinetą. Pačiai irgi tenka pavaikščioti po įmonę. Žinoma, tai ne pažintinė kelionė. Nunešu kelias sutartis administratorei. Ji su manimi elgiasi maloniai. Ne taip kaip tos moterys, kurias sutikau išeidama iš tualeto. Jos tarpusavyje susikuždėjo ir garsiai nusikvatojo. Nenuostabu. Tarp jų buvo ir Zuzana. Nė kiek neabejoju, kad visos trys apšnekėjo mane. Tebūnie... Jei nuo to joms bus geriau, tegu kalba.

Dar tik pusdienį esi darbe, o tu jau įžymi, Sofija. Neblogai!

Atėjus pietų metui Antonijus pakviečia kartu užkąsti. Atsisakau. Žinoma, nutyliu, kad neturiu pinigų. Sugalvoju kitą priežastį, teisinuosi, kad streikuoja skrandis. Nekreipdamas dėmesio į mano nevykusius išsisukinėjimus, vis tiek išsitempia iš kabineto.

Mudu užsukame į šalia esantį „Ricky’s“ restoraną. Išsirenku patį pigiausią užkandį. Tačiau Antonijus užsako Cezario salotų, skrudintų vištienos pirštelių su keptais svogūnų žiedais ir kokakolos.

Nemažai sužinau apie Antonijų. Jis tikrai kilęs iš Meksikos. Kai jam suėjo aštuoniolika, su tėvais emigravo į Kanadą. Čia dirbo visokius darbus, nuo gatvės šlavėjo iki mechaniko. Susitaupęs pinigų įstojo į universitetą. Baigęs tarptautinę teisę metus nerado darbo. Jo ir Logano keliai susikirto atsitiktinai, kai tas užsuko nusipirkti automobilio į saloną, kuriame Antonijus tuo metu dirbo vadybininku. Jiedu išsikalbėjo ir Loganas sutiko padėti. Jau daugiau nei septynerius metus Antonijus pluša šioje įmonėje. Ir tikisi dirbti dar tiek pat.

Kas būtų pamanęs, kad šitas santūriai atrodantis meksikietis – toks plepus vyras? Tikriausiai prabangus kostiumas sudaro klaidingą įspūdį.

Padėkojusi už skanius pietus viena grįžtu į kabinetą. Antonijus turi sutvarkyti kažkokius reikalus mieste. Atsisėdus prie stalo pradeda pykinti. Mano vargšui skrandžiui tai per didelis maisto kiekis. O dar ta soti vakarienė. Dieve, reikia ko nors atsigerti, jeigu nenoriu apvemti savo darbo stalo pačią pirmą dieną. Pagriebusi mobilųjį einu ieškoti poilsio kambario. Žinau, kad ten rasiu mineralinio vandens. Burbuliukai privers skrandį dirbti.

Pakeliui surenku Helenos numerį.

– Labas, – pasisveikinu išklausiusi vos vieną signalą. – Taip, patinka, patinka, nemeluoju, – tyliai sukikenu darydama balkšvas duris. Pasiimu iš šaldytuvo vandens buteliuką ir atsukusi kamštelį gurkšteliu. Burbuliukams sukutenus gomurį netrukus pajuntu skrandyje palengvėjimą. – Aha... Nežinau. Neklausiau. Kiek mokės, tiek. Man svarbiausia užsikabinti. Kai turėsiu patirties, įsidarbinsiu kitur. Gerai. Vėlai grįši? Tada ir pasikalbėsim. Iki.

Išlindusi į koridorių patikrinu, ar nėra neperskaitytų žinučių. Tuščia. Kas gi man rašys? Ištrinu kelis reklaminius pranešimus, kad šie neužimtų telefone vietos.

– Panele? – išgirstu visai šalia vyrišką balsą. Priešais stovi jaunuolis, apsivilkęs gelsvai pilką uniformą, rankose laiko siuntinį. – Kur galėčiau rasti Bertą Štelmajer? – klausia perskaitęs pavardę ant nedidelės rusvos dėžutės. Pažįstu tik vieną Bertą.

– Pakilęs tais laipteliais rasit už stalo sėdinčią mielą moteriškę. Tai ji, – sakau ir parodau ranka.

– Ačiū, – dėkingai šyptelėjęs vaikinas nueina į tą pusę.

Žengusi kelis žingsnius krypteliu galvą įsitikinti, ar jis rado paslaptingą Bertą Štelmajer. Hmm... Ji ištekėjusi? O gal tai jos mergautinė pavardė? Tačiau mano dėmesį patraukia ne man į močiutes tinkanti

moteris ir jaunuolis, nors jis, beje, labai žavus, o du vyrai, stovintys netoli jų. Tiksliau, vienas, vilkintis juodu kostiumu.

Jo atkaklus žvilgsnis sunaikina visas galvoje iki tol knibždėjusias mintis. Nustoju kvėpuoti, girdėti, jausti... Kas man darosi? Aš mirštu?

Prakeikimas! Iš kur, po galais, išdygo šita siena?! Mineralinio buteliukas iškrinta iš rankų, o aš susiimu už galvos. Atrodo, ji tuoj sprogs. Ausyse spengia. Na ir vėpla!

Paskubomis pakeliu buteliuką ir pabrukusi uodegą nuskuodžiu į kabinetą. Kokia gėda! Jis matė, kaip kaliau kakta į sieną. Ar visų žmonių pirma diena naujame darbe būna tokia, ar tik mano?

Išsitraukiu iš rankinės veidrodėlį. Pakėlusi kirpčius išvystu raudoną guzą. Siaube, kaip skauda!

Spėju sau padėkoti už šimtaprocentinę mėlynę, o tuo metu pro duris įeina Antonijus. Jis atrodo susirūpinęs. Neprataria nė žodžio. Atsisėdęs prie stalo akis įsmeigia į kompiuterio ekraną. Tą patį padarau ir aš. Tik niekaip negaliu ramybėje palikti savo *naujojo draugo,* iššokusio ant kaktos. Raukydamasi pirštais vis perbraukiu per skaudamą vietą.

– Velniai griebtų! Prakeiktas šūdo gabalas! – rikteli Antonijus. Pakeliu akis išgirdusi keiksmažodžių laviną. Visa tai dėl jo stipraus akcento nuskamba taip juokingai. Noriu klausti, kas nutiko, bet... Suskamba ant jo stalo stovintis telefonas. – Sofija, būk gera, atsiliepk, – paprašo nė nepažvelgęs į mane. – Pasakyk, kad manęs nėra.

Pribėgusi pakeliu ragelį.

– Klausau.

– Čia Berta, mieloji, – ausį sukutena švelnus balsas. – Ponas Loganas prašė Antonijui priminti, kad po pusvalandžio jo lauks savo kabinete. Tai tiek. Iki.

– Perduosiu. Iki.

– Kas? – nekantrauja sužinoti Antonijus.

– Po pusvalandžio susitikimas su ponu Loganu.

– Žinau. Ir visai jo nelaukiu, – atsidūsta.

Kiek padelsęs teisininkas atsistoja, prieina prie spintos ir išima iš jos segtuvą. Matau, kaip įnirtingai varto jame susegtus lapus.

Po minutėlės grįžusi prie stalo toliau tęsiu pažintį su naująja programa. Ne tokia ji ir sudėtinga, greitai perprasiu.

– Pasiimk iš stalčiaus užrašų knygutę, eisi kartu pas Didįjį Vadą, – neprabėgus pusvalandžiui Antonijus kreipiasi į mane.

Išsitraukusi knygelę minkštu violetiniu viršeliu pasiimu ir tušinuką. Atsistojusi prie durų parodau, kad esu pasiruošusi susitikti su įmonės

vadovu. Regis, Antonijus irgi. Pasikišęs po pažastimi segtuvą atidaro kabineto duris.

Arba mažasis meksikietis per pietus išnaudojo pokalbiams skirtą laiką, arba jį užgriuvo rimti rūpesčiai. Tokio nusiminusio jo negalėjau įsivaizduoti. Tiesa, juk čia dirbu dar tik pirmą dieną. Bet net ir susikrimtęs jis atrodo žaviai.

Žingsniuoju šalia Antonijaus laikydamasi prideramo atstumo. Praeidama pro Bertą noriu jai padėkoti, bet nusprendžiu tai padaryti vėliau. Be to, ji kalbasi telefonu. Taigi...

Atidaręs stiklinio kabineto duris Antonijus praleidžia mane pirmą. Kai įžengiu į vidų, visų ten esančių žmonių akys susminga man į krūtinę.

Velnias! Tai jis! Pačiame stalo priekyje sėdi tas pats vyras, per kurį atsitrenkiau į sieną. Matau, kad pasimuisto ant kėdės. Tamsiaplaukis nė kiek nesidrovėdamas nužiūrinėja mane. Žvilgtelėjusi į Zuzaną suprantu, kad ji ieško dar vienos progos iš manęs pasišaipyti, bet aš jos nesuteiksiu.

Ką aš čia išvis veikiu? Nejau Antonijus vienas negali susitikti su vadovu? Beje, kuris iš jų vadovas?

– Jei manęs atmintis neapgauna, nesu pažįstamas su panele...

Jo balsas žvėriškai seksualus. Jaučiu, kaip rudakio balso tono sukelti virpesiai nuvilnija nugara. Sulaikau kvėpavimą, oda pašiurpsta. Negaliu atplėšti akių nuo to patrauklaus vyro. Ne, meluoju. Jis beprotiškai gražus. Įdomu, ar jis taip pat gundomai atrodo ir nuogas?

– Sofija Roj, mano padėjėja, – pristato mane Antonijus.

Linktelėjusi atsisėdu šalia jo. Atsiverčiu užrašų knygelę, kad nereikėtų niekam žiūrėti į akis. Ypač JAM... Vaizduoju užsirašinėjanti kai ką svarbaus. Iš tikrųjų paraštėje piešiu įvairiausius ornamentus.

– Aronai, turim didelių problemų.

Išgirdusi Antonijaus balsą kilsteliu akis. Tamsiaplaukis žvelgia į susirūpinusį teisininką. Užmeta akį ir į mane.

– Kas atsitiko? – pasiteirauja.

Taigi, jis ir yra vadovas. Toks jaunas? Gal jis tik vadovo sūnus? Po velnių! Man nusispjaut, kas jis toks. Jis MANO!

– Sugriuvo dalis „AIHAO“ pastato. Kaltina mus, ne statybų bendrovę. Prašo tuoj pat atsiųsti iš naujo patvirtintus brėžinius, kitaip nutrauks sutartį ir pateiks ieškinį.

– Tai sutvarkyk šį reikalą.

Ponas Loganas nė kiek nesusinervina, atrodo stebėtinai ramus. Jis ir lovoje toks šaltas?

– Velniai griebtų, Antonijau! Toje Meksikoje vis kas nors nutinka. Nejau nesugebi geriau prižiūrėti tau patikėtų projektų? Nori, kad pradėtume ieškoti naujo teisininko? – piktai įsiterpia Zuzana.

– Nesikišk ne į savo reikalus, – sukandęs dantis iškošia Antonijus.

– Judu... Liaukitės, – sutramdo juos ponas Loganas. – Parengei Trevorui sutartį? – jis kreipiasi į vyriausiąją teisininkę. Toji sutrikusi užčiaupia burną.

– Dar ne, – išlemena Zuzana.

– Man reikia jos šiandien.

Nusišypsau puse lūpų. Pagaliau bent vienas sugeba pastatyti ją į vietą. Ji bijo viršininko.

– Panele Roj, savo nuomonę pasilaikykit sau, – burbteli šviesiaplaukė.

O Dieve! Tik ne tai! Nejaugi?! Apsidairau. Visų žvilgsniai lediniai, Antonijaus taip pat. Pono Logano veide įžiūriu tik tuos du grėsmingai pakeltus antakius. Alkūnę atrėmęs į kėdės ranktūrį nykščiu brauko per apatinę lūpą. Negaliu neatkreipti dėmesio į išsipūtusius raumenis. Atrodo, jam tereikia stipriau juos įtempti ir marškinių rankovė suplyš.

KĄ DARYTI???

– Tai... Ne... Aš... Atsiprašau, – išlemenu įbedusi nosį į savo keverzones. Piešiniu jų tikrai nepavadinsi.

Viskas! Patekau į juodąjį Logano sąrašą! Sumauta diena! Noriu namo!

– Kitą mėnesį turim parengti penkių naujų projektų brėžinius. Dviejų Niujorke ir trijų Toronte. Tu būsi atsakingas už Niujorką, o tu už Torontą. Aišku?

Nežinau, kam jis duoda nurodymus, nedrįstu pakelti akių ir sutikti jo žvilgsnio. Net neabejoju, išvysčiau du angliukus, spoksančius į mane.

– Susitikimas baigtas. Galit eiti, – priduria ponas Loganas.

– Bet, Aronai... Mes dar turim daug ką aptarti, – nustemba Antonijus.

– Pasakiau, galit eiti. Vėliau tai aptarsim, dabar turiu kai ką skubiai užbaigti.

Antonijui stojantis pakylu ir aš. Išeidama nė akies krašteliu nežvilgteliu į vadovą. Jaučiu jo svilinantį žvilgsnį. Nugara degte dega, užpakalis irgi.

– Berta, turit minutėlę? – stabteliu prie pono Logano sekretorės stalo.

– Žinoma, mieloji, – nusišypso ji.

– Nežinau, kodėl tai padarėt, bet labai ačiū.

– Apie ką kalbi? Ką padariau?

– Apie šį darbą. Tik jūsų dėka jį gavau. Elizabetė sakė...

– Netikėk viskuo, ką išgirsti... – suskamba Bertos telefonas. – Atleisk, turiu atsiliepti.

– Ačiū, – dar kartą padėkoju. Žinau, kad tai ji man padėjo, nors ir neprisipažįsta.

Nulipusi laipteliais atsigręžiu. Stiklinio kabineto durys uždarytos. Kažkodėl tikėjausi pamatyti jį. Kaip tada, pirmą kartą. Deja, viršininkas manęs nekenčia. Net neabejoju, kad pasibaigus bandomajam laikotarpiui lėksiu iš čia. Manau, reikia pradėti ieškotis kito darbo.

Likusią dienos dalį praleidžiu kabinete. Antonijus vis laksto pirmyn atgal su popieriais. Manęs nieko neprašo padaryti, nors ir pasisiūlau padėti.

Išvydusi kompiuterio ekrano kamputyje skaičius „18.00“, išjungiu jį. Mano pirmoji košmariška darbo diena oficialiai baigta.

– Iki rytojaus, – atsisveikinu su Antonijumi tarpduryje.

– Iki, Sofija.

Nusileidusi į pirmą aukštą atiduodu kortelę Ričardui. Palinkėjusi gero vakaro patraukiu į kitą pusę nuo namų.

Ketinu užsukti į „Costco“ nusipirkti mėgstamos kavos, be jos negaliu ištverti nė dienos. Piniginėje guli paskutiniai penkiasdešimt dolerių. Vakar juos išsikrapščiau iš ežiuko formos taupyklės, nors ketinau saugoti juodai dienai. Tačiau be puodelio kavos mano diena ir bus juoda...

Kasoje pasiėmusi vieną centą grąžos, įmetu jį į rankinę kartu su kavos pakuote. Išeidama praleidžiu pro duris senelį su močiute. Graži pora. Jiedu man padėkoja už malonų gestą.

Mėginant pereiti gatvę kelią pastoja juodas lamborginis. Tamsintam stiklui nusileidus išvystu gražiąsias pono Logano akis.

– Lipk, pavešiu.

Aaa... Ne.

– Mano namai netoli. Pareisiu, – atsuku jam nugarą.

– Tai ne pasiūlymas.

O kas? Įsakymas? Išgirstu atsidarant dureles. Nenorom įlipu į tą nepadoriai prabangų automobilį.

Ponui Loganui pasukus užvedimo raktelį automobilis galingai suriaumoja. Įsitempiu ir tvirčiau įsikimbu į rankinę, gulinčią ant kelių.

– Kaip kakta? Skauda? – pasidomi.

Būtinai reikia priminti?!

– Ne.

– Nežinojau, kad melavimas sumažina skausmą. Tebūnie...

Nieko neatsakau į taiklią repliką. Tyliai meldžiuosi, kad kuo greičiau sustotų. Nekantrauju išlipti. Pašnairuoju į tarpkojį. Kodėl aš?

– Atvažiavom, – prie ausies išgirstu pono Logano balsą. Greitai iššoku iš automobilio.

– Ačiū, – padėkojusi užtrenkiu dureles ir pradingstu namo laiptinėje. Pasislepiu. Sucypiant lamborginio padangoms iškišu nosį. Dabar tikrai esu įrašyta pirmu numeriu tame žymiajame vadovo sąraše.

Kambaryje ant lovos randu Helenos paliktą raštelį: „Būsiu sporto klube. Ateik :)“ Deja, šį vakarą į sporto klubą visai nenoriu.

Atidariusi balkono duris atsisėdu ant mažos ten stovinčios kėdutės. Atsiveriantis vaizdas į kiemą turbūt nesužadintų net ir lakios vaizduotės. Nėra į ką žiūrėti, tuo labiau grožėtis. Automobilių stovėjimo aikštelė ir priešais stūksantis daugiaaukštis, viskas.

Tačiau mano vaizduotė jau įaudrinta žaviausio mieste tamsiaplaukio tarpkojo. Lyžteliu lūpą... Krimsteliu... Čiulpiu... Noriu jo *draugužį* jausti burnoje. Įkaitinčiau poną Loganą. Išvesčiau iš proto. Jis trokštų tik vieno, išsilieti į mane. Burnoje... Mmmm... Smalsu, kokio skonio yra mano viršininkas.

Atsipeikėju pajutusi čiulpianti pirštą. Pasidaro taip gėda. Greitai nulekiu į virtuvę ir vienu atsikvėpimu ištuštinu stiklinę šalto vandens. Kodėl fantazuoju apie tą vyrą?

* * *

Šiandieninė mano apranga ir vėl neįtinka Zuzanai. Ji pašaipiai nužvelgia mažą juodą suknelę. Beje, pati irgi nuo gavos iki kojų apsirengusi juodai. Išspaudžiu šypseną. Kas dar belieka.

Pasisveikinusi su administratore paimu Antonijui skirtus laiškus ir linksmai nužingsniuoju iki kabineto. Teisininko nėra. Grįžteliu suskambus darbo telefonui.

– Klausau, – atsiliepiu.

– Aš pas Elizabetę. Ar gali nuo mano stalo atnešti geltoną segtuvą? Ačiū, – išgirstu rimtą Antonijaus balsą.

– Žinoma, tuoj pat.

Pagriebusi ploną segtuvą išskuodžiu ieškoti elegantiškos damos kabineto. Elizabetė man visada bus elegantiška ponia. Beje, jai tinka šis apibūdinimas.

Užbėgusi laipteliais pasilabinu su Berta:

– Labas rytas.

– Labas rytas, mieloji.

– Berta, kuris kabinetas Elizabetės?

– Ketvirtas kairėje.

– Ačiū.

Paspartinusi žingsnį netrukus atsiduriu prie reikiamų durų. Įėjusi randu du užsiėmusius žmones. Nė vienas neatsako į mano pasisveikinimą. Paėmęs segtuvą Antonijus vos neišgrūda manęs pro duris. Susipratusi pasišalinu pati.

– Mieloji, nunešk šitą siuntinį ponui Loganui, – praeinant paprašo Berta. – Jis jo laukia, o aš negaliu pasijudinti nuo kėdės, visą rytą bandau prisiskambinti svarbiam užsakovui.

Ne! Visai nenoriu matyti vadovo. Kuo toliau būsiu nuo stiklinio kabineto, tuo bus geriau.

– Prašau, paimk jį.

Kaip galiu atsakyti šitai mielai moteriškei, kuri dėl manęs tiek daug padarė. Negaliu. Nenoromis paimu baltą dėžutę. Priėjusi prie durų stabteliu. Žinau, pravėrusi jas išvysiu susiraukusį pono Logano veidą. Užsimerkiu ir giliai įkvėpusi stumteliu duris.

Mano nuostabai, kabinetas tuščias. Generalinio direktoriaus nė ženklo. Tik... Kas tai? Įsiklausau. Iš kur sklinda tas keistas garsas? Hmm... Nieko čia nėra. Žvilgsnis užkliūva už priešais esančių durų, jos šiek tiek praviros. Žengusi žingsnį, į šoną pakreipiu galvą.

Viešpatie aukščiausias! Negaliu patikėti savo akimis. Išvystu... besimasturbuojantį poną Loganą. Jis užvertęs galvą dūsauja. Ranka, nuleista iki tarpkojo, juda labai greitai. Nematau jo *pasididžiavimo*, prakeikta siena užstoja vaizdą.

– Sofija... – iš jo lūpų išsprūsta kuždesys kartu su mano vardu.

Mėšlas! Jis mane pastebėjo? Ne. Jo akys vis dar užmerktos. Ar jis?.. Po galais, nesiruošiu ilgiau čia stovėti ir laukti tos akimirkos, kai viršininkas atmerks akis. Palikusi siuntinį ant stalo tyliai išsliūkinu iš kabineto.

– Ar ponas Loganas patenkintas? – atsisukusi išvystu į mane įbestą klausiamą žvilgsnį. – Ar ponui Loganui patiko siuntinys? Neprašė jo grąžinti? – kamantinėja Berta.

– Nežinau. Jis nieko nesakė, – sumurmėjusi nubėgu laipteliais žemyn.

O! Jis sakė! Ištarė mano vardą... tenkindamas save. Tik abejoju, ar tai norėtumėt išgirsti.

Užsidarau kabinete. Priėjusi prie lango įkvepiu gaivaus oro. Turiu kaip nors iš atminties ištrinti tą seksualų vaizdą. Užuot padėjusi, vaizduotė mane išduoda. Priešais akis matau save klūpant ant šviesių ply-

telių. Burnoje slydinėja jo galingas penis. Ilgi vyriški pirštai, paskendę mano plaukuose, švelniai masažuoja galvą.

Pačiu laiku išgirstu rankinėje suskambant telefoną. Deja, šią akimirką su niekuo nenoriu kalbėtis. Tiesą sakant, trokštu pasinerti į fantaziją ir sulaukti pabaigos. Noriu pagaliau išsiaiškinti, kokio visgi skonio yra ponas Loganas. Saldus? Sūrus? Kartus? Saldžiarūgštis?

Telefono ekranėlyje išvydusi Helenos vardą nukreipiu skambutį į balso paštą. Tačiau netrukus sulaukiu žinutės.

S.O.S! Neturiu ko veikti. Pasikalbėk su manimi.

Nutraukei mano fantaziją tik dėl to, kad nuobodžiauji? Ne. Vėliau atskambinsiu. Manęs laukia malonesnis užsiėmimas. Matyt, svajonėms reikės susirasti kitą laiką. Netikėtai atsidaro kabineto durys. Ponas Loganas!

– Ieškau Antonijaus, – sako šis.

Spoksau į jį išsprogdinusi akis. Netrukus žvilgsnis nuslysta kostiumuotu kūnu ir susiranda juodą diržą ir kelnių užtrauktuką.

– Jis pas Elizabetę.

Tai tikrai mano balsas? Jau ketinau sakyti perduosianti Antonijui, kad jo ieškojo. Tačiau vadovas apsisukęs žengia iš kabineto.

– Beje, labas rytas, – išgirstu pavėluotą pasisveikinimą.

– Labas rytas, – atsakau greitakalbe.

Velnias! Turėjau pirma tai padaryti! Bet juk dar vakar kaip reikiant susimoviau, blogiau jau būti negali.

Visą dieną nepakylu nuo kėdės. Ant vienos rankos pirštų galima suskaičiuoti, kiek kartų buvau išsmukusi į tualetą. Nežinau, ką Antonijus sumanė padėjęs man prieš nosį dar vieną segtuvą. Neketinu jo atsiversti, tik ne šiandien. Ir taip turiu užtektinai darbo. Žinau, pažadėjau dirbti viršvalandžius. Bet ne visą parą. Jie neturi teisės manęs čia laikyti iki ryto.

– Sofija?

– Klausau, – pakeliu akis į Antonijų. Jis įnirtingai grūda į portfelį dokumentus. Vadinasi, ketina išeiti.

– Tau teks užsukti pas Loganą ir suderinti projektų terminus. Juos rasi tame raudoname segtuve, – akimis parodo į segtuvą, kurio žadėjau neatversti.

Tai būtina? Vos nepaklausiu garsiai. Abejoju, ar esu tas žmogus, kurį viršininkas norėtų matyti. Mums nesiseka rasti bendros kalbos.

O pagal segtuvo storį spėju, kad su ponu Loganu teks bendrauti ilgiau nei penkias minutes.

– Gerai, – sutinku nenoromis.

– Džiaugiuosi, kad turiu tave. Išvis nieko nespėčiau, – nusišypso Antonijus. – Šiandien nebegrįšiu. Iki.

– Iki.

Mano mintys kitur. Kitame laike, kitoje erdvėje. Viskas krypsta į blogąją pusę. Noras sutarti su kolegomis ir susirasti bent vieną draugą NEĮGYVENDINAMAS. Nepritampu čia. Kad ir ką daryčiau, viskas veltui. O dar ir rengiuosi ne pagal stiliaus ikoną Zuzaną.

Atsidūstu. Pasiimu raudoną segtuvą ir nunarinusi galvą einu susitikti su ponu Loganu. Šį kartą prieš įeidama pasibeldžiu.

– Užeikit, – suvirpu išgirdusi seksualų balsą.

Nedrąsiai praveriu duris, ir generalinio direktoriaus akys iškart ima mane sekti. Jis sėdi prie stalo patogiai atsirėmęs į kėdę, atsiraitojęs marškinių rankoves. Ant atkaltės kaba švarkas. Šiandien ponas Loganas vilki pilką trijų dalių kostiumą. Ką čia slėpti, atrodo žaviai. Velniškai žaviai!

– Mums reikia kai ką suderinti, – sakau, kas ant liežuvio galo.

– Kai ką suderinti? – jis lėtai mane nužvelgia.

Šūdas! Sofija, galvok, ką kalbi!

– Norėjau pasakyti, reikia suderinti projektų terminus, – kilsteliu segtuvą. – Antonijus prašė.

– Sėskis, – pasiūlo. Atsitraukusi kėdę užpakaliu priliečiu kraštą. Šnairuodama matau, kaip ponas Loganas atsistoja. – Dar toliau negali atsisėsti? – paklausia įsitaisydamas šalia. Dabar jau žinau, kuo kvepia mano viršininkas. Gaiviu kalnų oru. Mmmm... Tas kvapas. – Tai parodysi projektus ar man pačiam teks susirasti? – balse negirdėti susierzinimo.

Tas vyras kantrus. Tiesą sakant, jaučiuosi atsidūrusi visai šalia tos plonytės kantrybės ribos. Paskubomis atvertusi segtuvą pastumiu arčiau jo.

– Šitie turi būti baigti statyti iki metų pabaigos, – pirštu į projektų turinį beda ponas Loganas. – Visi likę – iki kitų metų gegužės, – užvertęs segtuvą grąžina man. Viskas?! Apsidžiaugusi atsistoju. – Aš dar nebaigiau, – mane ir vėl ant kėdės pasodina tas vylingas balsas. – Bet, matau, tu skubi.

Jis, pakilęs, paeina į priekį. Žvilgteliu į jo užpakalį. Kelnės puikiai išryškina du stangrius *pusmėnulius*. Viešpatie... Taip ir norisi į juos suleisti nagus. Nusisuku, kai jis apsigręžia.

– Čia naujas projektas, – priėjęs padeda ant segtuvo kelis popieriaus lapus. Palinkęs į priekį rankomis atsiremia į stalą. – Jo baigimo termino dar nežinau. Sakyk, Sofija, kodėl vengi žiūrėti man į akis? Nejaugi aš toks baisus, kad bijai į mane ir pažvelgti?

– Ne. Jūs gražus, – atsisuku į jį. Tamsiaplaukio veidas atsiduria visai šalia manojo. Įsistebeiliju į akis, kurios šiandien nusidažiusios pieniško šokolado spalva. Jos irgi gražios.

Prašau, prašau, prašau! Tikiuosi, garsiai to nepasakiau. Jis tyliai nusijuokia. Pasakiau! Velniava! Prie šio vyro darosi pavojinga net galvoti.

– Antonijus geras vadovas?

– Taip. Jis šaunus. Mudu gerai sutariam, – atsakau segdama lapus.

– Baigei Britų Kolumbijos universitetą.

– Taip.

– Tai nebuvo klausimas, – žvilgteliu į poną Loganą, kad ir vėl nesakytų, jog vengiu akių kontakto. – Aš irgi jį baigiau...

– Teisę? – pasiteirauju. Nors nežinau, kodėl mane tai domina. Pirmą kartą gerai įsižiūriu į jo šypseną. Ji irgi žavi.

– Ne, architektūrą. Vaikas būdamas žaisdavau tik su kaladėlėmis. Matyt...

– Vargu ar vyrai kada nors suauga. Jie visada lieka maži berniukai, keičiasi tik jų žaislų dydis, – nemandagiai įsiterpiu.

– Hmm?

Sofija, po galais, laikyk liežuvį už dantų!

– Atsiprašau, nederėjo to sakyti, – susigėdusi dirsčioju į jį.

– Man patiko ta vieta apie dydžius. Nori pamatyti mano mėgstamiausio žaislo dydį?

Ką tai reiškia? Jis ketina man parodyti savo *pasididžiavimą*? Kad įvertinčiau?

– Nesupratau?!

Ponas Loganas apeina aplink stalą ir atrakina sieninės spintos dureles. Plačiai atidaręs jas pasitraukia į šalį. Spusteli pultelį ir netrukus iš jos išlenda pastato maketas.

– Įspūdingas, – sukuždu susižavėjusi tuo meno kūriniu. Ištempiu kaklą, kad galėčiau geriau jį apžiūrėti.

– Taip. Jis gražus, – pažvelgiu į jį. Šokoladinės akys hipnotizuoja manąsias. Nenoriu žiūrėti niekur kitur, tik į jas. – Žinai, kas tai bus? Priklausomybių ligų centras. Dažnai žmones, turinčius vienokių ar kitokių priklausomybių, visuomenė nurašo. Jiems niekas nenori padėti.

Atstumti lengviau, nei ištiesti pagalbos ranką. Noriu jiems duoti dar vieną progą pakeisti savo gyvenimą. Ar bent jau galimybę tai padaryti.

Šito balso galėčiau klausytis ištisas valandas. Mano kūnas kažkodėl keistai į jį reaguoja. Po perkūnais! Kokia aš sudrėkusi... Stipriau suglaudžiu kojas, bet nepadeda. Geismas tik sustiprėja.

– Kodėl man pasakojat apie šį projektą? Jumis dėta, nepasitikėčiau niekuo, – apžiūrėjusi maketą vėl įsmeigiu akis į kabinete esantį gražiausią objektą.

Ponas Loganas mąslų žvilgsnį nukreipia į mane. Burna išdžiūsta, delnai dar labiau suprakaituoja. Ima trūkti oro.

Kodėl man taip sunku būti toje pačioje erdvėje kartu su juo? Jaučiu, kaip kažkokia nematoma jėga traukia mane artyn. Noriu jį liesti. Bučiuoti, laižyti jo tobulą kūną. Dulkintis. Aistringai. Kaip laukinė, iki išprotėjimo... Užsičiaupk, Sofija!

– Nežinau. Prie jo ilgai dirbau ir, matyt, panorau kam nors parodyti, – sukužda žaviausias žemėje vyras. – Gal pagaliau pradėsi į mane kreiptis tu ir vadinti Aronu? Kaip ir visi kiti. Nebent nori būti išskirtinė. Na, tada teks kaip nors pakęsti tą sumautą kreipinį „pone Loganai“, – suniurzga jis. Aš ir taip užtektinai spėjau pagarsėti šioje įmonėje. Dar labiau išsiskirti tikrai nenoriu ir neketinu.

Po perkūnais! Griebdama segtuvą netyčia užkliudau vazą su gėlėmis ir ši nuvirsta ant stalo. Išsigandusi žiūriu į tiesiog akyse šlampančius pono Logano, tai yra Arono, dokumentus.

– Tualetas dešinėje. Ten rasi popierinių rankšluosčių, – rinkdamas permirkusius popieriaus lapus viršininkas akimis parodo į šviesias duris ir šios iškart manyje pažadina šio ryto erotišką prisiminimą. Papurtau galvą tarsi bandydama jį nuvyti, tačiau jis niekur nedingsta. Ir kodėl man taip nesiseka?

Beveik tekina nubėgu iki tualeto. Įlėkusi pirmiausia pažvelgiu į veidrodį. Skruostai skaisčiai raudoni. Žinoma, ne dėl skaistalų. Atsukusi čiaupą pakišu rankas. Šaltas vanduo bematant atgaivina įkaitusią odą. Pasilenkusi iš delno nugeriu gurkšnį, bet ir tai nepadeda numalšinti vidinio karščio... Ko aš čia atėjau? Ak, taip...

Staigiai atsisuku išgirdusi nestiprų durų trinktelėjimą. Nutaisęs skvarbų žvilgsnį, Loganas stovi atsirėmęs į jas.